

Dotter av Johanna Engberg

Allt har blivit så tyst. Det stora röda huset ligger nästan öde. Rummet är mörkt bortsett från en liten svag lampa över matsalsbordet. Blommorna, som står i den stora turkosa glasvasen, har sedan länge vissnat och dött. Endast blommornas skaff står kvar i vasen, vars vatten ångat bort och försvunnit. Nu ligger de torkade blombladen på bordet, som om de omringat vasen för att peka ut att den har gjort fel, att den inte är välkommen i det tysta och dunkla köket. Allt är tyst förutom det svaga ljudet av bestickens skrapande mot tallrikarna. Maten i de stora grytorna på bordet som tidigare ångade och doftade av solvarma tomater och italienska kryddor, har börjat kallna.

Mina föräldrar sitter mitt emot varandra och petar långsamt runt maten på tallrikarna. Deras kläder hänger trötta och livlösa på deras kroppar. De suckar högt men säger inte ett enda ord till varandra. Köttbullarna rullas långsamt runt på tallrikarna och lämnar spår.

Min tallrik står framför mig, tom. Mina bestick ligger orörda. Mitt glas står tomt.

Mina föräldrar reser sig tysta upp och tar med sin disk till diskhon och skrapar ned de kalla matresterna i soptunnan, sköljer av tallrikarna och sätter in dem i diskmaskinen. Utan att säga ett ord till varandra lämnar de rummet. Grytorna står kvar på bordet och en fluga har landat på pastan. Jag sitter kvar. Nu är huset tyst igen. Lampan över bordet flimrar och slocknar till slut. Rummet är mörkt, så ofantligt mörkt. Inte ett ljud hörs.

Det här har pågått i flera veckor. Samma rutin, dag ut och dag in. Mina föräldrar som sitter tysta och petar i maten. Maten som mamma lagat. Sen skiljs de åt. De går in i varsitt rum. De sover inte längre i samma säng. Vår familj är splittrad. Vår familj som en gång var glad och livlig har nu blivit dyster och tyst. Det är som att en evig skugga konstant ligger över huset. Som ett tungt täcke som kväver och tystar. Bedövande tystnad som tar över och blir evig.

Ännu en måltid. Nu sitter vi här igen vid bordet, mamma och pappa mitt emot varandra och jag på kanten. Maten petas runt på tallrikarna, aptiten försvunnen. Grytorna har kallnat för länge sedan. Min tallrik, mina bestick och mitt glas står alla orörda. Jag betraktar mina föräldrar, ser hur deras kroppar tycks bli mer och mer ihopsjunkna för var dag som går. Jag hör deras djupa andetag och suckande utandningar. Inte ett enda ord sägs. Ingen som öppnar munnen, ingen som vill fråga hur den andra mår. För de bryr sig inte, de slutade bry sig efter den där händelsen, den där händelsen som förändrade allt.

Sen ställer de sig tyst upp och tar med sig sin disk och ställer den på diskbänken. Som att de förväntar sig att den andra ska ta hand om det. Men ingen gör det, båda

går tyst ut ur rummet. De går år varsitt håll, in i var sitt rum och stänger var sin dörr. Jag sitter ännu en gång kvar själv. På en kall och hård stol.

Jag suckar tyst för mig själv och tänker tillbaka på tiden då vi var en hel familj. En familj som alltid log och skrattade. Ett kök som var fyllt av väldoftande ångor, skratt och frågor. Mat som fick magen att kurra och munnen att vattnas. Mat som mättade hungriga magar efter en lång dag fylld av arbete. Frågor om hur dagen hade varit och vad du hade gjort. Skämt som fick skrattet att eka mellan ljusa väggar, väggar som idag är mörka och dystra. Inget är som det brukade vara, allt har förändrats. Allt har blivit dystert. Det är inte längre någon som skrattar, ingen som berättar om sin dag. Ingen som ser fram emot den varma maten som alltid smakade gott, alltid mättade.

Det är morgon och de sitter åter igen vid bordet, mina föräldrar sitter tysta och jag betraktar dem på avstånd. Tar in varje lite detalj, från hur deras bröstorgar höjs och sänks till hur de stirrar stint på sitt kallnande kaffe. Deras nackar är böjda och deras ögon är trötta, nästan livlösa. Jag önskar så innerligt att de skulle prata med varandra, att de iallafall skulle titta på varandra. Jag saknar de dagarna som huset var fyllt av klingande skratt och prat. När rummen var upplysta och ljusa, istället för mörka och dunkla. När mamma var glad och alltid skrattade, när pappa log och skämtade. Nu är båda tysta och säger inte ett enda ord. De går till jobbet och är där hela dagarna, de drar sig för att komma hem. För på jobbet, bland alla medarbetare kan de låtsas som att det aldrig hände. Som att allt är som vanligt. Som om att deras familj är hel och perfekt. Sen när de kommer hem återgår de till sina tysta stirranden, och tunga suckar.

Plötsligt öppnar mamma munnen, hon tittar upp och ser på pappa med sorgsna och livlösa ögon.

- Tänker du någonsin att det var kanske var vårt fel? Att om vi inte hade gett henne friheten till att åka själv, kanske hon fortfarande hade varit här, frågar hon lågmält, hennes röst darrar.

Pappa sitter tyst, som om att han funderar på ett svar. Jag känner hur stämningen i rummet förändras. Plötsligt ställer sig pappa upp och säger, - Jag vill inte prata om det där.

Han tar med sig sin kaffekopp till diskbänken och ställer ner den med en smäll. Han går mot dörröppningen, där jag står och betraktar dem. Plötsligt känner jag hur han går genom mig. Det blir som om att luften slås ur mina lungor. Men han märker det inte. Han stannar och vänder sig om och tittar in i köket. Det känns som om att han ser på mig men han ser igenom mig, på mamma.

- Och jag tycket inte heller att du ska tänka mer på det. Det som har hänt har hänt och vi kan inte ändra på det. Försök att inte tänka på det, även om det är svårt. Men

vi måste försöka leva våra liv även om det är utan henne. Det är det som hon skulle önskat.

Med dem orden går han iväg och stänger dörren efter sig. Tystnaden som följer är öronbedövande. Mammans axlar skakar, ensamma tårar rinner långsamt ner för hennes kinder. Hon håller händerna för sitt ansikte och snyftar tyst. Jag önskar jag kunde gå fram till henne och lägga mina armar runt henne och säga att allt är okej, att jag inte har ont längre. För jag känner ingenting längre, allt är tomt. Där det en gång fanns ett överflöd av känslor finns nu bara ett tomrum.

5 veckor tidigare

Jag vaknar tidigt, solens första strålar letar sig in under gardinen. Jag känner hur min förväntan växer för varje sekund som går. Det är idag det kommer att ske. Idag kommer jag äntligen få åka ut och köra själv!

Jag sätter mig upp i sängen och slänger benen över sängkanten. Låter mina fötter glida ner i de fluffiga tofflorna som står bredvid sängen och sätter på mig min ljusrosa morgonrock. Hela jag är pirrig och full av förväntan. När jag kommer ner i köket sitter mina föräldrar redan vid bordet och dricker ur sina rykande kaffemuggar.

- Godmorgon gumman, sovit gott? fråga pappa över kanten på muggen. -
Godmorgon, ja, du då?

Pappa nickar och ler medan jag sätter mig ner på stolen vid bordets kortsida. Den platsen har varit min så länge jag kan minnas. Jag tar en brödskiva ur brödrosten och börjar bre på smör.

- Vad har du för planer idag då? undrar pappa med ett lurigt leende.

- Jag ska ju ta bilen ner till stan och vara där med Julia, vi ska äta och sen shoppa och gå på bio, svarar jag.

- Jasså, vilken film ska ni se?

- Den nya Marvel filmen, den ska tydligen vara jättebra.

Mamma ser lite nervös och nästan lite rädd ut.

- Du ska inte vänta lite med att köra då? Det var ju inte så länge sen du fick körkortet, det kanske är bättre om du väntar och övar lite mer med pappa, säger hon långsamt.

- Men mamma, vi har ju pratat om det här flera gånger, jag kan köra själv! Eller hur pappa?

- Vi har övat massor och det har gått jättebra, hon kommer klara det här galant, svarar pappa och lägger sin hand på mammas.

- Okej, men du måste vara jätteförsiktig. En del bilförare kör som galningar även om de har haft sitt körkort väldigt länge.

- Ja jag vet det mamma, det kommer gå bra. Jag vet hur man kör och jag kan alla trafikregler.

Mamma suckar men nickar och jag reser mig upp från bordet. Jag plockar undan min tallrik och ställer in den i diskmaskinen. Sedan går jag upp ut ur köket och upp till mitt rum. Först byter jag kläder till ett par ljusblåa jeans och en svart blus med spets. Sen borstar jag mitt hår och mina tänder. Packar ned min mobil och min plånbok, med både körkort och bankkort, i min svarta handväska. Sen går jag snabbt ner för trappan och ut mot hallen. När jag passerar köket vinkar jag hejdå till mina föräldrar, men tvingas att stanna till då mamma börjar prata.

- Lova att du är försiktigt, okej?

- Ja, jag lovar.

- Bra gumman, ha så roligt.

Jag ler och nickar mot henne medans jag går vidare ut i hallen. Jag sätter på mig mina vita sneakers, tar på mig min jacka och tar bilnycklarna som hänger på en krok i nyckelskåpet. När ytterdörren öppnas känner jag hur jag håller på att spricka av förväntan och pirr. Jag går ned för yttertrappan och ned mot uppfarten. När jag kommer fram till min svarta Volvo, som står parkerad bredvid mammas vita Audi, låser jag upp bilen och öppnar dörren. Jag sätter mig i förarsätet, sätter i nyckeln, knäpper bilbältet och startar bilen.

Jag trycker ned kopplingen och lägger i backen, jag backar ut från uppfarten, lägger i 1:an och börjar köra. Frihetskänslan som tar över är fantastisk. Att få köra på vägarna helt själv utan pappa som ska ha synpunkter på allt jag gör, är så skön. Jag svänger in mot stan och börjar leta parkering, jag hittar en på bions parkering, där Julia står och väntar.

- Hej! ropar jag till henne och höjer en hand till hälsning.

- Hej, svarar hon och vi ger varandra en kram.

- Vilken tid börjar bion? frågar jag henne då det är hon som har bokat biljetterna.

- 12:10, så vi har ungefär en kvart på oss att köpa popcorn och hitta våra platser. - Okej, ska vi gå in?

Hon nickar och vi börjar gå mot bions dörrar. Vi köper popcorn och läsk och går in och sätter oss i salongen. Efter drygt 2 timar är filmen slut och vi lämnar salongen och bion.

- Ska vi gå och äta någonstans? frågar jag.

- Ja det kan vi göra, vart vill du äta någonstans då? frågar Julia.

- Vad sägs om pizza?

- Ja det låter bra.

Vi går mot pizzerian som inte ligger långt från bion. När vi kommer fram beställer vi och sätter oss ned och väntar. Maten kommer till slut och vi börjar äta. Den smälta osten som nästan rinner av pizzan när man skär i den smakar ljuvligt. Vi kastar i oss maten eftersom att vi är vrålhungriga efter att ha kollat på den långa filmen.

Resten av dagen går i flygande fart, vi shopper hur mycket som helst och fikar på Espresso House. Klockan har hunnit bli 18:30 och kolsvart ute innan vi börjar dra oss hemåt. Vi säger hejdå och Julia går till sin buss. Jag går till min bil, låser upp den och sätter mig. Jag gäspar stort och startar bilen, så börjar jag backa ut från parkeringen och köra hemåt.

När jag är ute på vägen och har kört i 20 minuter sätter jag på lite musik för att pigga till en aning. Jag sjunger med i låttextern och slappnar av. Låter lugnet ta över. Jag längtar efter att få komma hem och berätta för mamma och pappa hur bra det har gått. Långt framför mig ser jag de många små och stora ljusen av en lastbil komma körandes på motsatta sidan vägen. Jag fortsätter lugnt att köra, nynnandes till musiken, lastbilen kommer snabbt emot mig. När lastbilen bara är några få meter framför mig så ser jag hur den kör igenom vajerräcket och ut på fel sida av vägen, min sida. Allt sker så fort, på bara några sekunder har lastbilen kört in mig, jag slungas fram emot rutan men stoppas av säkerhetsbältet. Mitt huvud slår hårt emot ratten och jag känner hur något varmt rinner ner från mitt hårfäste. Min bil trycks ut från vägen och ner i diket. Jag hinner knappt registrera vad det är som sker innan min bil ligger i diket. Framrutan har krossats och kan kan känna hur flera små glasflisor har skärt upp huden på mitt ansikte och hals. Jag hör ett tjutande ljud men kan inte lokalisera vart ifrån det kommer. När jag sitter här, i min kvaddade bill, helt omtöcknad vet jag inte riktigt vad det är som har hänt. Lastbilen har stannat precis vid vägkanten, men jag kan inte se föraren. Jag försöker fokusera men mina ögon vill inte det jag vill. Synfältet blir blurrigt i mitt vänstra öga. Det varma har runnit ned och in i mitt öga. Jag ser en liten rörelse i kanten av mitt synfält men hinner inte urskilja vad det är för det har börjat svartna för mina ögon. En ensam tår rinner långsamt ner för min kind. I just den sekunden känner jag mig så ensam. När det nästan har slocknat helt är det bara en enda tanke som snurrar runt i mitt huvud; jag hann aldrig säga hejdå till mina föräldrar och att mamma fick rätt i slutändan.

Sen slocknar allt och allt blir tyst.